водитѣ, които се вливатъ въ Срѣдния и Долния Дунавъ, и Егейското море, прѣзъ Марица и Струма. Даже единъ притокъ на Вардаръ иззира отъ една мѣстность близо до изворитѣ на Морава и на много други притоци, които се вливатъ въ Струма. Софийската долина, слѣдователно, въ орографията на източната частъ на Полуострова, играе значителна роля.

Почти въ срѣдата на тая областъ въ 1300 метра надъ Софийската долина, и въ малко разстояние отъ южната страна на градъ София, се издига Витоша съ 1920 метра срѣдна отвѣсна височина надъ морското равнище а главния и връхъ достига до 2285 метра. Изгледътъ на тѣзи планина е значително кръгообразенъ. Склоноветѣ ѝ сж въобще голи, и се снишаватъ къмъ южната страна, пѣ сж по-остри къмъ другитѣ части на окръжността. Горната ѝ повърхность е една каменната равнина; най-високитѣ върхове сж покрити съ снѣгъ прѣзъ голѣма частъ отъ годината.

Ако отъ Витоша се отправимъ къмъ сѣверъ, ще минемъ прѣзъ Софийското поле, което отдѣля Витоша отъ главната верига на Балканитѣ. — Стара Планина. Това поле, по направление сѣверо-западъ и юго-истокъ има 60 километра дължина, 20 до 30 кил. широчина, и 556 метра срѣдна отвѣсна височина надъ морското равнище. (Гр. София 552 метра). Повърхността му е отъ 1100 квадрат. километра, и на всѣкъдѣ равно и голо. Малки възвишености го ограничаватъ на истокъ и на западъ, и за това служи като егоденъ проходъ отъ Марица за Дунава, и по тия причини е построена на него желѣзнопътната линия Цариградъ-Българдъ.

На сѣверъ Софийското поле граничи съ Балканитѣ.

II. Балканитѣ.

Названието „Балкани“, общеприето отъ геоописателитѣ, не е съвсѣмъ точно, защото тѣзи дума е едно нарицателно сжществително, съ което Турцитѣ означаватъ всичкитѣ планини, пѣ тя въднажъ прѣта въ номенклатурата на

des cours d'eau se rendant vers le Danube moyen, vers le bas Danube, ainsi que vers la mer Egée, par la Maritza et la Strouma. Un affluent du Vardar, même, a sa source à peu de distance de celles de la Morava et de plusieurs tributaires de la Strouma. Le plateau de Sophia joue donc dans l'orographie de la péninsule orientale un rôle capital.

A peu près au centre de cette région, s'élève, à 1300 mètres au-dessus de la plaine de Sophia, et à peu de distance au sud de cette ville, le mont Vitocha, dont l'altitude moyenne est de 1920 mètres, mais dont le principal sommet atteint 2285 mètres. Cette montagne a une forme sensiblement circulaire, ses pentes généralement nues sont modérées du côté du sud, mais rapides sur le reste de sa circonférence. La surface supérieure est un plateau rocailleux; les sommets les plus élevés sont couverts de neige pendant une grande partie de l'année.

Si du Vitocha nous nous dirigeons vers le nord, nous traversons la plaine de Sophia qui se sépare de la chaîne principale du système des Balkans, la Stara Planina. Cette plaine longue de 60 kilomètres, selon la direction du nord-ouest au sud-est et large de 20 à 30 kilomètres, se trouve à une altitude moyenne de 566 mètres. (La ville de Sophia est à 552 mètres). Sa surface, de 1100 kilomètres carrés, est presque partout plane et découverte. De faibles hauteurs la limitent à l'est est à l'ouest; aussi présente-t-elle, pour le passage du bassin de la Maritza dans celui du Danube, une voie commode qui a été utilisée pour l'établissement du chemin de fer Coustantinople à Belgrade.

Au nord, la plaine de Sophia est bornée par les Balkans.

II. Les Balkans.

Cette dénomination de Balkans adoptée par tous les géographes n'est pas rigoureusement exacte, car ce mot est plutôt un nom commun appliqué par les Turcs à toutes les montagnes; mais elle a aujourd'hui droit de cité